opusdei.org

L’«Evangeli de Judes»

L’anomenat "Evangeli de Judes" -un text del segle IV, còpia d'un anterior, trobat el 1983 i publicat en llengua moderna per National Geographic- ha creat polèmica. Des dels primers segles aquestes 'ficcions' al voltant de la vida de Crist han estat habituals, però la sensibilitat actual és més favorable a donar-les crèdit.

29/04/2006

Entrevista al pare Thomas Williams, degà de Teologia de la Universitat Regina «Apostolorum de Roma», publicada per l'agència ZENIT.

«National Geographic» ha anunciat la seva intenció de publicar una traducció en diversos idiomes d'un antic text anomenat «L'Evangeli de Judes» a finals d'aquest mes.

El manuscrit de 31 pàgines, escrit en copte, trobat a Ginebra el 1983, no apareix fins a ara traduït en les llengües modernes.

--Què és l'Evangeli de Judes?

--Pare Williams: Tot i que el manuscrit encara ha de ser autenticat, probablement és un text del segle IV o V, una còpia d'un document anterior, redactat per la secta gnòstica dels Caïnites.

El document presenta Judes Iscariot de manera positiva i el descriu obeint l'ordre divina de lliurar Jesús a les autoritats per a la salvació del món.

Pot ser una còpia de l'«Evangeli de Judes» citat per sant Ireneu de Lyón en la seva obra «Contra les heretgies», escrita a l'entorn de l'any 180.

--Si és autèntic, suposa algun desafiament a la fe de l'Església catòlica? Sacsejarà els fonaments del cristianisme, com suggereixen algunes notes de premsa?

--Pare Williams: Certament no. Els evangelis gnòstics, hi ha molts més, no són documents cristians en si, ja que procedeixen d'una secta sincretista que va incorporar elements de diferents religions, incloent el cristianisme.

Des del moment de la seva aparició, la comunitat cristiana va rebutjar aquests documents per la seva incompatibilitat amb la fe cristiana.

L'«Evangeli de Judes» seria un document d'aquest tipus, que tindria gran valor històric, ja que contribueix al nostre coneixement del moviment gnòstic, però no suposa cap desafiament per al cristianisme.

--És veritat que l'Església ha tractat d'encobrir aquest text i altres documents apòcrifs?

--Pare Williams: Aquests són invents fets circular per Dan Brown, l'autor de «El Codi Da Vinci» i altres autors que donen suport la teoria de la conspiració.

Vostè pot anar a qualsevol llibreria catòlica i obtenir una còpia dels evangelis gnòstics. Els cristians no

creuen que siguin veritables però no hi ha cap intent d’amagar-los.

--Però, no creu que un document així posa en dubte les fonts cristianes, en particular els quatre evangelis canònics?

--Pare Williams: Recordi que el gnosticisme va sorgir a mitjans del segle II, i l’«Evangeli de Judes», si és autèntic, probablement es remunta a la fi del segle II.

Seria com si jo em posés a escriure ara un text sobre la Guerra Civil dels Estats Units i els presentés com una font històrica primària d'aquesta Guerra. El text podria no haver estat escrit per un testimoni presencial, com en canvi ho són almenys dos dels evangelis canònics.

--Per què estaven tan interessats en Judes els militants en el moviment gnòstic?

--Pare Williams: Una de les majors diferències entre les creences gnòstiques i el cristianisme es refereix als orígens del mal en l'univers.

Els cristians creuen que un Déu bo va crear un món bo, i que per l'abús del lliure albir, el pecat i la corrupció van entrar en el món i van produir desordre i sofriment.

Els gnòstics atribueixen a Déu el mal en el món i afirmen que va crear el món d'una manera desordenada. Per això, són partidaris de la rehabilitació de figures de l'Antic Testament com Caim, que va matar al seu germà Abel, i Esaú, el germà major de Jacob, que va vendre els seus drets de primogenitura per un plat de llentilles.

Judes entra perfectament en la visió gnòstica que mostra que Déu vol el mal del món.

--Però no creu que la traïció de Judes va ésser un element necessari del pla de Déu, com suggereix el text, perquè Crist donés la seva vida pels homes?

--Pare Williams: Sent omniscient, Déu coneix perfectament les nostres eleccions i té en compte fins i tot les nostres decisions equivocades en el seu pla providencial per al món.

En el seu últim llibre «Memòria i identitat», Joan Pau II reflexionava eloqüentment sobre com Déu segueix obtenint bé fins i tot del pitjor mal que l'home pugui produir.

Això no significa, nogensmenys, que Déu desitgi que fem el mal, o que buscava que Judes traís a Jesús. Si no hagués estat Judes, hagués estat altre qualsevol. Les autoritats havien decidit que Jesús havia de morir i era ja només qüestió de temps.

--Quina és la posició de l'Església respecte a Judes? És possible «rehabilitar-lo»?

--Pare Williams: Si bé l'Església catòlica compta amb un procés de canonització pel que declara que algunes persones estan en el cel, com els sants, no preveu un procés d'aquest tipus per a declarar que una persona està condemnada.

Històricament, molts van pensar que Judes està probablement en l'infern, a causa del sever judici de Jesús: «Hagués estat millor per a aquest home no haver nascut», es pot llegir en l'Evangeli de Mateu (26, 24). Però fins i tot aquestes paraules no són una evidència concloent respecte a la seva sort.

En el seu llibre de 1994, «Creuant el llindar de l'esperança», Joan Pau II va escriure que aquestes paraules de Jesús «no al·ludeixen a la certesa de la condemna eterna».

--Però si hi ha algú que mereix l'infern, no seria Judes?

--Pare Williams: Segurament molta gent mereix l'infern, però hem de recordar que la gràcia de Déu és infinitament més gran que la nostra debilitat.

Pere i Judes van cometre faltes semblants: Pere va negar Jesús tres vegades, i Judes el va lliurar. I ara Pere és recordat com un sant i Judes simplement com el traïdor.

La principal diferència entre els dos no és la naturalesa o gravetat del seu pecat sinó més aviat la voluntat d'acceptar la gràcia de Déu. Pere va plorar els seus pecats, va tornar amb Jesús, i va ser perdonat. L'Evangeli descriu a Judes penjant-se desesperat.

--Per què està despertant tant interès l'«Evangeli de Judes»?

--Pare Williams: Aquestes teories sobre Judes no són certament noves. N'hi ha prou amb recordar l'òpera rock de 1973, «Jesucrist Superstar», en la qual Judes canta «Realment no he vingut aquí per la meva pròpia voluntat», o la novel·la de Taylor Caldwell, de 1977, «Jo, Judes».

L'enorme èxit econòmic de «El Codi Da Vinci» ha obert sens dubte la caixa de Pandora i ha donat incentius monetaris a teories d'aquest tipus.

Michael Baigent, autor de «Sang Santa, Sant Grial», ara ha escrit el llibre «The Jesus Papers» (Els documents de Jesús), en el qual recicla la vella història que Jesús va sobreviure a la crucifixió.

I un nou estudi «científic» tot just publicat afirma que les condicions meteorològiques podrien haver fet que Jesús caminés sobre un tros de gel flotant al Mar de Galilea, quan

l'Evangeli diu que caminava sobre l'aigua.

Bàsicament, per als qui rebutgen la possibilitat dels miracles, qualsevol teoria, per estranya que pugui ser, és millor que les afirmacions cristianes.

pdf | document generat automàticament des de https://opusdei.org/ca-es/article/levangeli-de-judes/ (17/02/2026)